

*Prin rugăciune și credință spre cinstea altarelor; să ne
rugăm pentru beatificarea episcopilor greco-catolici,
morți în faimă de martiri sub regimul comunist*

LOURDES

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Revistă de spiritualitate și de cultură creștină a Societății
„EPISCOP DR. IOAN SUCIU”

Anul XXI Nr. 1-2 (234-235) ianuarie-februarie 2014

LA ÎNCEPUT DE AN...

Ne dorim și vă dorim ca acest nou an, 2014, să fie, așa precum a debutat meteorologic, o PRIMĂVARĂ!

Primăvara, ca promisiune, primăvara ca speranță de înnoire spirituală, de trăire a ceea ce ne-am propus de atâtea ori și încă nu am reușit să împlinim, primăvara ca vârstă! Să încercăm să fim copii pe care Isus le cerea Apostolilor să-i lase să vină la El, promițând inocenței, încrederii depline în EL, Împărăția Cerurilor.

Să încercăm să ne simțim atât de tineri și de entuziaști încât să trăim fiecare zi cu inima plină de iubire, de bucurie, echilibrați și generoși, făcând totul cât de bine putem, încredințând de la prima oră, Cerului, problemele zilei, chiar și cele mai complicate. Să ne amintim ce spunea **Sfânta Faustina** în **Jurnalul** său: *„Când văd că povara încercării îmi depășește forțele, nu mă mai gândesc la asta, nu analizez, nu aprofundez, ci alerg ca un copil la Inima lui Isus și îi spun doar atât: TU POȚI TOTUL! Și tac, fiindcă știu că Isus însuși va interveni în acea problemă, iar eu, în loc să mă frământ, folosesc acest timp ca să-L iubesc.”*

Avem atâtea învățăminte, îndrumări, exemple minunate în Sfânta Scriptură, în viețile Sfinților, în mesajele Preacuratei Fecioare Maria. Să avem curajul să le urmăm, să le împlinim. Să avem curajul să fim noi înșine așa precum Dumnezeu ne-a creat, puternici. Să încercăm acel lucru *atât de greu* de a ne refuza gândurile, vorbele și gesturile care ne îndepărtează de Dumnezeu, de aproapele fiindcă sunt lipsite de iubire.

Să încercăm, acum la început de nou an, să înțelegem și să aplicăm ceea ce Isus îi cerea Sf. Faustina: *„Nu face nimic mai mult decât cer Eu de la tine și acceptă tot ce-ți oferă mâna mea. Străduiește-te să trăiești reculeasă ca să auzi glasul Meu care este atât de șoptit încât numai sufletele reculese îl pot auzi.”*

Reculegerea, ca stare de comuniune cu Dumnezeu, de cuprindere în Spiritul Său cel Sfânt, în liniștea rugăciunii cu inima este oare imposibilă în zilele noastre, în 2014? Putem să ne răspundem fiecare, începând cu un gest simplu, școlăresc, de a așterne acum, pe hârtie propunerile noastre pentru noul an.

Mirela FILIMON

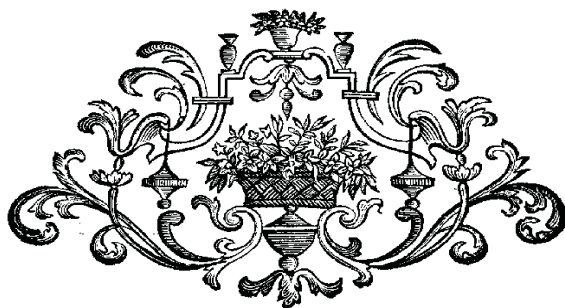
CALEA DESĂVÂRȘIRII

Despre rugăciune

Sfântul Bernard ne dă un sfat pentru lectura spirituală. Acela care începe să citească, spune el, să nu caute atât a cunoaște căile Domnului, cât a le gusta. Căci simpla cunoaștere cu mintea e uscată și stearpă dacă nu încălzește voința și nu ațâță în ea acea căldură ce face lectura rodnică și care este adevăratul scop.

Părintele spiritual

din Alfonso Rodriquez, SJ
“Calea Desăvârșirii Creștine”, vol. I,
Oradea 1933

SUMAR

Editorial.....	2	Preotul franciscan	
Cristos - Rege.....	4	Ioan Gârleanu.....	14
Rădăcinile creștine ale Europei.....	5	Neprihănită Zămislire din	
Pagini bilingve.....	10	Prinei.....	16
Rugăciune.....	13	Sfânta Liturghie în fiecare zi?.....	18

Cristos - Rege

Suntem creștini, înrolați în armata lui Cristos sub drapelul Crucii. Singura insignă demnă de **un creștin e viața noastră trăită în Cristos.**

Servim pe Cristos cu **gândul** nostru: **El este Adevărul.**

Servim pe Cristos cu **voința** noastră: El este **Viața.**

Servim pe Cristos cu **mușchii** noștri: El este **Drumul.**

În afără de El nu ne găsim decât pe noi înșine, zdrențoși, întunecați și mândri în pleava inimii noastre; în afără de El nu găsim decât pe Satana. Un alt rege. Rege al Minciunii. Rege al Morții.

Rege al Rătăcirii, Satana. Rege al tuturor celor în afără de Cristos. Nu sunt alții în cer și pe pământ dintre care să alegi un Rege, sau Cristos, sau Satana! Veșnicia și timpul nu cunosc decât tronurile lor.

Prin Botez **am ales** pe Cristos, Rege al nostru.

Prin Mir **am devenit soldați** activi ai Regelui-Cristos.

Să ne reunim în jurul Regelui nostru și să înscriem pe toate faptele noastre deviza:

Un Rege: Cristos;

O armată: Biserica;

Un program: Evanghelia;

Un câmp al muncii: Lumea;

Frații mei: toți oamenii.

În fața albului Mont-Blanc se proiectează pe cleștarul cerului

statuia lui Cristos-Rege, Principe al Păcii. O mână ține sceptrul Vieții; cealaltă, ridicată, asigură protecția soldaților Lui.

Pe culmile albe ale sufletului nostru să așezăm tronul Regelui Regilor: **Cristos-Isus.**

Episcop Ioan SUCIU

RĂDĂCINILE CREȘTINE ALE EUROPEI

SFÂNTUL BENEDICT DE NURSIA ȘI DREPTUL

Participând la o conferință organizată de Centrul călugărilor Augustinieni Asumpționiști, *Sfinții Petru și Andrei din București*, am aflat de la Părintele dr. Lucian Dîncă de existența cărții lui Gérard GUYON, *”La Règle de Saint Benoît: aux sources du droit”*. Titlul m-a surprins deoarece venisem în contact cu textul Regulii Sf. Benedict din dorința de a găsi elemente comune cu Regula Sf. Vasile cel Mare. Dar în demersul meu comparativ am privit Regula benedictină mai mult ca un principiu organizator al vieții comunității călugărilor dintr-o mănăstire și ca factor determinant al arhitecturii ansamblului mănăstiresc, menit să faciliteze activitățile călugărilor. În mod logic, organizarea vieții unei comunități presupune reguli și un sistem de asigurare a respectului regulilor. Dar nu am privit Regula benedictină din unghiul Dreptului și nici din punctul de vedere al relației acestei Ordini, valabilă într-un microsistem social, cu ordinea din societatea exterioară mănăstirii. Până la urmă, cartea mi-a deschis o poartă, sau un geam, de la care chiar se poate privi cum un Sf. Benedict, legislator al normelor de conviețuire în universul complex al comunității

monahale, devine un model și oferă o cale de rezolvare a problemei mult mai complexe a organizării sociale la o scară mai mare decât cea a grupului de frați care și-au ales un abate, superiorul mănăstirii.

Problema organizării comunității și a distribuției puterii conform Sf.

Benedict

Constituirea comunității prin legea care o organizează

Ideea de persoană juridică a mănăstirii este o idee centrală în Regula Sf. Benedict. Unitatea căreia îi este adresată această construcție juridică este o unitate reală, **mănăstirea**. Pentru a înțelege cartea scrisă de Gérard Guyon, cred că este necesară o mică incursiune în sensul cuvintelor **mănăstire** (abbaye) și **superior** (abbé) așa cum sunt înțelese în limba franceză și în special în carte, deoarece *structura mănăstire* este o structură aparte. Este o comunitate care supunându-se Învățăturii lui Cristos caută calea Mântuirii. Cât este de aparte această comunitate putem deduce din exigența formulată de Sf. Benedict: **să nu preferăm nimic Operei lui Dumnezeu (Nihil amoris Christi praeponere)**. Structura

(continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

imaginată de Sf. Benedict este o structură verticală, bazată pe relația dascăl-discipol. În această structură, rolul central îl are superiorul, **abatele**. În limba arameeană veche, pe care a vorbit-o Isus, ABBA înseamnă TATĂ. *Limba latină* a preluat cuvântul din arameeana veche sub forma **abbas**, iar de aici a fost transferat în limba (romanică) franceză sub forma **abbé**, înțelegând prin aceasta **père spirituel, tată spiritual**. În acest context, chiar cuvântul *mănăstire*, *abbaye* (latină = abbatia), capătă conotații interesante.

Experiența proprie a Sf. Benedict ca superior al comunităților de la Vicoaro, Subiaco și în final Monte Cassino, precum și studiul temeinic al unor Reguli anterioare, au contribuit la formularea propriei Reguli ca o reacție juridică contra anarhiei primelor forme de monahism și a derivelor gnostice, ascetice și a altor forme de derivă monastică. El nu-și face iluzii asupra naturii umane a persoanelor care vor trăi în aceste comunități. Cunoaște istoria popoarelor și greutățile întâmpinate când îi faci pe oameni să coabiteze. Știe foarte bine că viața într-o mănăstire, oricât de îndelungată, nu schimbă aproape deloc caracterul profund al oamenilor. Dar știe că Dumnezeu s-a întrupat, coborând printre noi, vameși, desfrânați, farisei și cunoaște mesajul lui Cristos adresat apostolilor. De aceea dorește ca Regula să ofere șansa Mântuirii.

Legea Evangheliei este scrisă, dar Isus Cristos a fost Legea Vie. **La nivelul mănăstirii "Legea" este Regula, iar abatele (tatăl spiritual) ține locul lui Cristos.** Pentru Sf. Benedict, nu poate exista o separație între Lege și Abate (Tatăl spiritual). Astfel puterea apare sub aspectul dublu al **unui text** și al **unei persoane** aleasă pe viață. Însă *persoana apare mai importantă decât litera Legii*. Privind astfel lucrurile, Regula nu se deosebește prea mult de formele vechi și durabile pe care le-a îmbrăcat Puterea. Prin modelul organizării comunității Regula amplifică moștenirea romană imperială. Influența pe care a exercitat-o în lumea medievală a hrănit tradiția carolingiană a autorității politice [2].

Prevalența persoanei (aleasă pe viață) asupra literei legii are efecte marcate de subiectivitate, care pot altera deciziile. Cred că am înțelege mai bine lucrurile dacă am privi problema instituțiilor Bisericii la fel ca pe vremea Sf. Benedict, când era clar că *"Biserica a fost construită ca o instituție care nu-și datorează existența unei decizii decurgând din principiile democratice actuale. Ea nu consideră expresia voinței majoritare ca sursă de referință pentru drept"* [1].

Inovațiile aduse de Sf. Benedict schimbă însă modul de aplicare a puterii în mănăstire. Din cauza relației dintre abate și frații

(continuare în pag. 7)

(urmare din pag. 6)

călugări, *autoritatea se înscrie într-un raport interpersonal special*. Potrivit cu exemplele Evangheliilor, ascultarea (care este prima regulă mănăstirească) poate fi cerută de oricine, nu în virtutea legii scrise ci din cauza legăturii de dragoste, care este mult mai exigentă, pentru că îl leagă pe fiecare de Isus Cristos și pe toți între ei. Astfel, subiectivitatea abatelui va putea fi folosită pentru a lua decizii (chiar pedepse) mai bine adaptate persoanei în cauză. Această subiectivitate face mai suportabil jugul sever al disciplinei, în comparație cu ”disciplina după litera legii”.

Repartiția autorității în comunitate este o altă inovație a Regulii benedictine, diferită de regulile precedente care puneau în mod simplu grupurile de oameni sub conducerea unui șef. Sf. Benedict introduce o *structură nouă a autorității bazată pe gradul de vechime în profesie*. Desigur, ordinea nu este imuabilă, dar principiul este un principiu de bază al organizării comunității. Ar fi o greșeală să vedem în această organizare un fel de ierarhizare a membrilor comunității. Structura comunitară nu separă grija pentru binele comun de obligațiile frățești care îi privesc pe toți. În acest sens ”ascultarea reciprocă” înseamnă că cei mai tineri trebuie să învețe comportamentul de la cei mai în vârstă, care au la rândul lor obligația de a-i învăța. Mănăstirea este o societate în care ”atenția fiecăruia este dirijată

spre toți, în conformitate cu gradul în care fiecare a progresat în cunoașterea Regulii și în ascultare” [2].

Concepția juridică a puterii abatelui după Sf. Benedict: modelul regalității creștine

Sf. Benedict și-a exprimat în articolele Regulii convingerea că legea trebuie să fie și o formă de educare practică. Isus Cristos, Legea vie este modelul pe care se străduiește fiecare abate să-l urmeze pentru a-i conduce pe frați spre Mântuire. Abatele are obligația personală de a schimba obiceiurile, felul de a trăi, al fiecărui frate călugăr, pentru ca astfel să se armonizeze felul în care comunitatea progresează spre țelul final, mântuirea. De aceea *abatele* trebuie să fie atât judecător, cât și un *medic al sufletelor*. El trebuie să practice o formă de pedagogie individuală, să fie un părinte pentru fiecare frate care-i este încredințat. Puterea și obligațiile abatelui sunt circumscrise unei ordini interioare supranaturale. Puterea abatelui este o putere divină. Din acest motiv abatele nu este un simplu vicar. Sf. Isidor din Sevilla expune problema cam în felul următor: *regalitatea* nu face altceva decât să-l servească pe Dumnezeu, ea *nu este oglindirea monarhiei divine*, în timp ce *funcția abatelui este de un ordin sacramental mult mai înalt*, apropiindu-se de modelul divin [2].

(continuare în pag. 8)

Stabilind o autoritate prin intermediul celor interesați, prin alegere, Sf. Benedict pune în mâinile celui ales, abatele, o putere foarte întinsă, *însă Benedict îl "închide" pe abate într-o garanție* care lui i se pare cea mai bună dintre toate: *responsabilitatea directă în fața lui Dumnezeu.*

În opinia lui Gerard Guyon, se poate spune că acest model benedictin și contribuțiile unor personalități importante, precum teoreticienii puterii, specialiștii în drept canonic, Papa Grigore cel Mare sau Sf. Isidor din Sevilla, au contribuit la crearea unei doctrine creștine a regalității și la răspândirea ei în sec. VI și în secolele următoare, adică în epoca în care temelia instituțiilor politice medievale a fost constituită de ideologia creștină [2].

Gérard Guyon subliniază dificultatea de a "măsura" aportul Regulii benedictine la dezvoltarea dreptului civil deoarece studiile referitoare la răspândirea principiilor acestei Reguli sunt puține, iar "obturarea" Regulii de către dreptul canonic nu este nici ea de neglijat. Dreptul canonic este mult mai "vizibil" deoarece este corpul de legi (adoptat de autoritatea eclezială) care guvernează funcționarea Bisericii. El s-a cristalizat între sec. XII și XIV datorită renașterii intelectuale amorșată de reforma începută de Papa Grigore al VII-lea. Suntem îndreptățiți să credem că organizarea internă a mănăstirilor a putut servi drept model,

cu atât mai mult cu cât o mare parte a clerului catolic educat provenea din școlile mănăstirești, iar mănăstirile au exercitat o influență considerabilă asupra societății medievale. Dificultatea de a evalua influența Regulii în exteriorul mănăstirii este generată tocmai de acest "absolutism" al puterii cuasi-divine a abatelui.

În ciuda dificultăților reale de a cuantifica totuși această influență, consider că este productiv să enumerăm și să comentăm părțile originale, adevăratele înnoiri cu adevărat "revoluționare" care "nu știm nici cum, și nici de ce" se regăsesc în dreptul civil medieval care abia începea să se dezvolte...

Judecătorul și justiția în concepția benedictină a pedepsei

Modelul benedictin al vinovăției și judecata ei

După modelul lui Cristos, al cărui reprezentant este, abatele este în același timp și judecător și păstor. Abatele judecător va avea în vedere două directive ale Regulii benedictine:

Să conducă cu tot talentul său *lecția culpabilității* atât pentru vinovat, cât și pentru comunitate, deoarece nu există doar o greșeală individuală, toată comunitatea este într-un fel participantă la greșeală și suportă consecințele ei,

Prin intermediul pedepsei, să conducă pe vinovat spre îndreptare și progres spiritual.

(continuare în pag. 9)

În dreptul penal laic, *termenii vinovăție și vinovat* apar abia în sec. XII – XIII, iar noțiunea de *responsabilitate* abia la sfârșitul sec. XVIII. În vremea Sf. Benedict erau cunoscuți doar *termenii vechiului drept roman: culpa și culpabilis*. Sf. Benedict apare într-un moment cheie, între sfârșitul Romei (cu toată cultura și experiența ei juridică) și epoca în care se va crea dreptul canonic bisericesc. El are privilegiul, sau este forțat, să creeze un model al culpabilității, bazându-se pe moștenirea dreptului roman, dar și pe lucrările Părinților Bisericii. În lumea religioasă a lui Benedict, viața este o luptă de importanță capitală, continuă, între dragostea lui Cristos și păcat. Asta explică grija Sf. Benedict pentru o adevărată educație în problema culpabilității. El elaborează propriile criterii de culpabilitate. Face o distincție ordonată și metodică între greșeala mică și greșeala gravă, evitând a face din start conexiuni între vină și sancțiune. Cântărirea vinei ia în considerație elemente cât se poate de intime ale persoanei, deoarece pentru Benedict de Nursia *natura vinovatului reclamă tratamentul penal și nu natura greșelii* care aduce pedeapsa. Primul obiectiv este promovarea celor mai bune condiții pentru schimbarea obiceiurilor, a felului de a fi, acționând asupra conștiinței. Vinovatul trebuie făcut conștient că el însuși trebuie să se corecteze. Demnitatea persoanei cere ca vinovatul să-și poată înțelege

greșeala pentru a se elibera. Sarcina delicată a verificării intenției vinovate aparține abatelui. El realizează aceasta, uneori chiar depășind litera legii, având mereu grija discreției, deoarece responsabilul comunității va ține cont că unele greșeli trebuie să rămână ascunse. Este o un principiu înțelept ca anumite greșeli să fie judecate doar de *cei care pot asculta-înțelege și care pot prinde sensul*. Sf. Benedict a vrut să rupă legătura aparent puternică dintre pedeapsă și delict. El s-a arătat preocupat mai mult de distrugerea rădăcinii răului decât de a impune sancțiuni imediate și concrete.

Comunitatea în care se află vinovatul *participă la judecată* deoarece greșeala depășește persoana vinovatului, ea este o daună care prejudiciază bunul lor cel mai prețios: accesul la Împărăția lui Dumnezeu. De aceea Regula benedictină face din mărturisirea greșelii în fața comunității o obligație generală, care îmbracă formele împrumutate de la stilul juridic roman. Această "luare în grijă" a vinovatului de către comunitate nu se limitează doar la luarea la cunoștință a vinei ci se manifestă printr-o primire generoasă, consolantă. Sf. Benedict reproduce în Regulă cuvintele Sf. Apostol Pavel din Epistola a II-a către Corinteni (2,8). Poate citirea paragrafului 2 al Epistolei vă va edifica asupra intenției judecătorului benedictin.

(continuare în pag. 12)

PAGES BILINGUES

Association des Amis de l'Église Gréco-Catholique de Roumanie, Blaj

“C’est ce que derange qui fait vivre”

Cardinal Alexandru Todea

Si...

Si nous retrouvions du temps
pour „écouter la musique des choses
et la respiration des êtres”...

Si nous retrouvions du temps
pour réapprendre les gestes simples
et „secouer les routines dans tous
les plis de son âme”...

Si nous retrouvions du temps
pour nous émerveiller, nous étonner,
admirer ce qu’il y a de beau,
ce qu’il y a de vrai,
ce qu’il y a de bien autour de nous...

Alors , mais alors seulement,
nous saurions peut-être ce que VIVRE.

P. Imberdis

„Ceea ce ne deranjează ne face să trăim”

Cardinal Alexandru Todea

Dacă...

Dacă am găsi timp
pentru „a asculta cântecul lucrurilor
și respirația ființelor”...

Dacă am găsi timp
pentru a relua gesturile simple
și „a scutura obișnuința din toate
adâncurile sufletului său”...

Dacă am găsi timp
Pentru a ne minuna, a ne emoționa,
a admira ceea ce este frumos,
ceea ce este adevărat,
ceea ce este deosebit în jurul nostru...

Atunci, numai atunci,
am ști probabil ce înseamnă a TRAI.

P. Imberdis

Traducere Ligia Domuța

Moștenirea religioasă a iertării profesate de Regula benedictină

Iertarea este atât de inerentă creștinismului, încât el și-ar pierde sensul dacă i-ar fi înlăturate funcțiile sale de îndreptare și mântuire, deoarece creștinismul își propune să aducă oamenilor înțelegerea și pacea. Regula benedictină descrie detaliat în capitolele 23 – 30 *procesul judiciar al iertării*. El conține la început intrarea în penitență, un stagiul penitențial de ispășire a greșelii efectuat sub supravegherea unor membrii bine aleși din comunitate și în final reconcilierea care intervine în momentul în care abatele consideră că aceasta nu va aduce nici un risc pentru comunitate.

În viziunea Sf. Benedict pacea unei comunități se sprijină mai puțin pe respectul unor reguli severe și mai mult pe un spirit de blândețe indispensabil, pe care judecătorul trebuie să-l cultive fără încetare. Atunci disciplina este mai puțin un chin și mai mult o linie de conduită practică. Iertarea este un semn de reconciliere care depășește relațiile umane. După exemplul lui Cristos, iertarea este fără limite umane, geografice sau istorice.

Ce se mai vede de la fereastra deschisă de Gérard Guyon?

În primul rând omul, profesor de drept și științe politice la Universitatea Montesquieu din Bordeaux. Istoric al instituțiilor și ideilor politice, lucrările

sale tratează cu precădere rolul creștinismului în fondarea Europei.

Regula capătă o importanță decisivă abia în sec. IX, deoarece atunci a existat un superior la Aniane, (pe teritoriul actual al Franței) care a recunoscut calitățile Regulii Sf. Benedict și doi monarhi (Carol Cel Mare și Ludovic cel Pios) care au văzut în monahismul organizat de Benedict de Aniane cheia unității religioase a Imperiului. Doar conlucrarea celor doi factori a condus la răspândirea aproape generală a Regulii în aria Europei Occidentale [5].

Ordinul Benedictin de la Cluny și-a câștigat faima în timpul mandatului primilor abați, care au fost realmente atât charismatici, cât și longevivi. De la fondare (Abatele Bernon), până la moartea celui de-al optulea abate, Pierre le Venerable, în două secole și jumătate, pe scaunul lui Petru de la Roma s-au perindat peste 52 de papi! [3]

Ordinul de Cluny și Cistercienii (care sunt tot benedictini) au dat Bisericii cinci papi și o mulțime de episcopi, 94 numai în sec. XII. Cistercianul Bernard de Clairvaux (1090 – 1153) a fost la timpul său unul dintre cele mai influente persoane ale Bisericii. A contribuit substanțial la declanșarea celei de a doua cruciade.

De ce aceste date? Pentru a arăta prin câteva exemple influența benedictinilor asupra vieții Bisericii și implicit asupra vieții sociale medievale.

(continuare în pag. 13)

(urmare din pag. 12)

În acest fel, demersul Profesorului Gérard Guyon, de a considera pe Sf. Benedict de Nursia un mare jurist european, capătă consistență în ciuda absenței unei cercetări intense în această direcție. Exemplele de mai sus pot convinge că ***influența celor două ordine benedictine (Ordinul de Cluny și Cistercienii) au putut determina acceptarea de către dreptul laic a unor principii din Regula Sf. Benedict.***

Să nu uităm că la 24 octombrie 1964 Papa Paul al VI-lea l-a proclamat pe Sf. Benedict de Nursia Patronul Europei! Papa Benedict al XVI-lea, afirma la 9 aprilie 2008: *"Pentru a crea o unitate nouă și durabilă, instrumentele politice, economice și juridice sunt, desigur, importante. Însă este la fel de important să fie declanșată o renaștere etică și spirituală alimentată de rădăcinile creștine ale continentului. Altfel nu vom putea reconstrui Europa"*. [4]

Ioan SORAN

Bibliografie:

Gérard D. GUYON, *"La Règle de Saint Benoît: aux sources du droit"*, Editeur DMM (Dominique Martin Morin Editions), 2012

Gérard D. GUYON, *"Un grand juriste européen: Saint Benoît de Nursie"*, Cuadernos de Historia

Ioan SORAN, *"Ordinul de Cluny, reforma monastică și progresul încreștinării Europei"*, <http://ioansoran.wordpress.com>

Papa Benedict al XVI-lea, Audiența generală din 9 aprilie 2008, *"Sf. Benedict de Nursia"*

Ioan SORAN, *"Reguli ale vieții monahale în Orient și Occident: Regula Sf. Vasile cel Mare și Regula lui Benedict de Nursia"*, <http://ioansoran.wordpress.com>

RUGĂCIUNE

Isuse cu inima sfântă;
Tu ești al iubirii focar,
În tine oița pierdută
Găsește -ndurare și har.
Muncit de ispitele vieții
De- a simțului oarbe dorinți,
Alerg, o Isuse, la mila
Văpăilor tale fierbinți.

Isuse cu inima blândă,
De pace granitic liman,
În tine își pune nădejdea,
Trudit muritorul sărman.
Din valul de griji către Tine,
Îmi port și eu gândul pripeag,
Isuse, primește-mă astăzi
Sub veșnic slăvitul tău steag.

Isuse, cu inima dulce,
Fântână de bine ceresc,
Virtuțile toate și viața
Din coasta-ți rănită pornesc.
Smerit ucenic și apostol
Doresc cu înfocare să-ti fiu,
Isuse revarsă virtutea
Și-n pieptul meu șubred,
pustiu...

Preotului franciscan IOAN GÂRLEANU

Din 1925, de când IPS Valeriu Traian Frențiu a preluat Eparhia de Oradea, care era bântuită de secte protestante, a dorit să cheme în ajutor frații franciscani din Moldova, recunoscuți ca lucrători cu mare zel apostolic. Ordinul Franciscan Conventual și-a exprimat dorința de a se implica în acest proiect de apostolat din 1927, pregătind frați misionari în ritul greco-catolic. Sfânta Congregație "Pro Ecclesia Orientali", prin răspunsul redactat la 3 mai 1927, aprobă deschiderea unei case-colegiu în Transilvania unde greco-catolicii erau numeroși [1].

Astfel, în 20 octombrie 1929, s-a înființat primul convent franciscan de rit greco-catolic la Drăgești, județul Bihor, iar un an mai târziu la Oradea. Colegiul Serafic de la Oradea, deschis pentru educarea tinerilor greco-catolici, a fost sub custodia preotului franciscan dr. Dominic NICULĂEȘ până în 1947, când a fost ales custode părintele Iosif CELANTE.

În 1938 s-au deschis conventele franciscane în rit greco-catolic de la Bilbor și București, iar în 1947, cel de la Stanislau, județul Sălaj.

Prezența franciscană în ritul greco-catolic din Transilvania a avut o frumoasă și rapidă evoluție, astfel în anul 1948 activau 10 preoți și 6 frați de comunitate, locuind în 5 convente cu 7 parohii.

Numărul credincioșilor greco-catolici din Bihor, încredințați

păstoririi preoților franciscani în 1930, erau de 1581: din care la Drăgești 650, la Dicănești 492, la Gruilung 334 iar la Bucium 100 [2].

Documentele păstrate în arhivele OFM Conventuali cât și articolele din revista *Viața* dovedesc eforturile făcute de preoții franciscani care la început au celebrat în casele parohiale și apoi cu mari sacrificii au construit biserici pentru credincioși. Astfel, părintele paroh franciscan IOAN GÂRLEANU a ridicat biserica din Gruilung sfințită de Episcopul Valeriu Traian Frențiu la 19 octombrie 1930. Clopotul de 84 de kg a fost dăruit de pr. Iosif Talmacel paroh de Bacău. [3]

La 14 iunie 1936 s-a sfințit noua biserică din Drăgești ca loc de pelerinaj în cinstea Sfântului Anton de Padova, iar prin bunăvoința Sfântului Părinte PIUS al XI-lea, acest Sanctuar a fost înzestrat perpetuu cu Indulgenta plenară *toties quoties* în ziua Sfântului sau Duminica de după 13 iunie și cu o prețioasă relicvă din osul Sfântului patron.

Activitatea fraților minori a fost elogiată de Episcopul Frențiu [4] astfel:

“Pe terenul arid s-a transplatat de către Săracuții Sfântului Francisc de Assisi, izvor de viață supranaturală. Mănăstirea Sf. Anton de Padua de la Drăgești e loc de

(continuare în pag. 16)

(urmare din pag. 15)

pelerinaj, unde aleargă de mai multe ori pe an, mulțime de credincioși, spre a-și primumi sufletul...

Au apărut biserici mari și frumoase,..., din ce în ce mai frecventate de către credincioși,..., de când cu venirea între ei a Părinților Călugări”.

Printre ocupațiile deosebite ale fraților din Colegiul Serafic Roman – Unit din Oradea, piața Ioșia nr. 16, părintele Ioan Gârleanu enumera în anul 1938:

- editarea buletinului parohial **Bunul Păstor**, singura publicație de acest fel în toată Eparhia,

- foaie lunară pentru bolnavi cu titlul **Apostolul**,

- revista lunară pentru tineri **Micul misionar**,

- traducerea de cărțicele și broșuri de învățătură spirituală din limba franceză.

Ioan Gârleanu s-a născut pe 22 martie 1892 la Butea, intră la Seminarul din Hălăucești la 20 de ani, iar la 15 august 1922, în Italia, la Assisi, este hirotonit preot.

Din activitatea scriitorului Ioan Gârleanu amintim volumele de poezii **Lacrimi** (1926), **Vioarele** (1926), **Boabe de tămâie** (1928), **Trandafiri** (1929) precum și cărțile: **Flori de pe drum** (1934), **Supranaturalul de la Lourdes** (1936), **Făcătorul de minuni, Sfântul Anton de Padova** (1936), **Spre Regele Iubirii** (1939), **Întronarea Preasfintei Inimi a lui**

Isus (1939), **Cum trebuie să iubim pe Dumnezeu** (1940), **Sfântul Francisc de Assisi** (1941), **Veniți la mine toți** (1941).

Din activitatea pastorală parohială, după Drăgești, Gruilung, Dicănești și Calea Mare, părintelui Gârleanu i s-a încredințat oficiul de paroh II al Catedralei „Sf. Nicolae” din Oradea și apoi paroh la Beiuș.

În condițiile în care Ardealul de Nord era cedat Ungariei, Episcopia Greco-Catolică de Oradea precum și frații franciscani s-au refugiat la Beiuș între 1940-1944. În această perioadă părintele Gârleanu s-a îmbolnăvit grav, a fost dus la spitalul din Cluj și apoi acasă la Săbăoani, unde a avut o moarte sfântă în seara de 15 martie 1944.

Imagine în timp al Seraficului Părinte Francisc, purtând pecetea umilinței ca o insignă pe inimă, preotului IOAN GÂRLEANU îi datorăm veșnică recunoștință, pro memoria, acum la împlinirea a 70 de ani la trecerea la Tatăl Ceresc.

Bunul Dumnezeu să-i dăruiască
PACE ȘI BINE!

O.G.

Bibliografie:

[1] Antonei-Aurel ILIEȘ, SFÂNTUL FRANCISC DE ASSISI ȘI FRANCISCANII DIN ROMÂNIA, Ed.Serafica, Roman, 2013, pag.108.

[2] ibidem, pag.113.

[3] I. Talmaceu, Consacrarea Bisericii din Gruilung, Viata, a XVI, nr.12,1930.

[4] Ep. Dr. Valeriu Traian Frentiu, Circular VII - 3iulie 1947, Viata, nr.7-8,1947.

LOURDES

Neprihănita Zămislire din Pirinei

Anual, pe 11 februarie, Biserica comemorează faptele minunate care s-au petrecut la Lourdes, o mică localitate franceză de la poalele munților Pirinei. În ziua de 11 februarie 1858. Bernadette Soubirous, în vârstă de 14 ani, provenind dintr-o familie de oameni săraci, împreună cu sora ei și cu o prietenă, au pornit să adune crengi uscate, în apropiere de stânca Massabielle. Fiind suferindă de astm, Bernadette a rămas în urma celor două. Deodată, ea a auzit un vuiet ca de vijelie, și-a ridicat ochii și a văzut cu uimire cum din peștera aflată în fața ei o privea surâzându-i o Doamna luminoasă, îmbrăcată în alb și încinsă cu panglica azurie. Bernadette a fost cuprinsă de frică, a căzut în genunchi și s-a rugat.

Când celelalte două fete s-au întors, au găsit-o cu chipul strălucind de fericire. În cursul aparițiilor care au urmat, Doamna i-a cerut Bernadettei să se roage pentru păcătoși și să-i îndemne pe credincioși să se pocăiască. Grotă de la Massabielle fusese până atunci, pentru oamenii din partea locului, una misterioasă, pe seama sa circulând legende sinistre. Se spunea că blocul de piatră șlefuit, din interiorul grotii, ar fi fost la origine un altar păgân, pe care se aduceau jertfe omenești. Sfânta Fecioară a ales acest spațiu pentru a-l purifica, transformân-

du-l în loc de pelerinaj pentru creștini.

Cu patru ani înainte de aparițiile de la Lourdes, Biserica Romano-Catolica definise dogma Neprihănitei Zămisliri. „Neprihanită“ este atributul care exprimă victoria Sfintei Fecioare Maria asupra Satanei.

Bernadette n-a înțeles pe loc mesajul pe care i l-a transmis Sfânta Fecioară cu ocazia apariției de pe 25 martie 1858, căci nu auzise de Neprihănita Zămislire. Ea a dat fuga la parohia din sat, a intrat și a strigat: „Eu sunt cea Neprihănit Zămislită!“ Parohul a crezut-o nebună: „Cum adică, tu ești Neprihănită Zămislită?“ „Nu, părinte, nu eu, ci Doamna! Am repetat mereu numele ei pe drum, ca să nu-l uit. “Vindecări miraculoase, mulțimi tot mai numeroase au început să se adune la locul aparițiilor, Fecioara săvârșind nenumărate vindecări, între care prima a fost lecuirea unui om care orbise de un ochi. Miracolele continuă inclusiv în prezent. Astăzi, Lourdesul are 30 de hoteluri, un aeroport, o bazilică subterană cu 20.000 de locuri și este vizitat anual de 4-5 milioane de pelerini.

Există aici și un birou medical de constatări, format din medici de confesiuni și rase diferite. Dintre zecile de mii de vindecări miraculoase, aceștia au confirmat 1.200, în timp

(continuare în pag. 17)

(urmare din pag. 16)

ce autoritățile bisericești doar 64. Ne putem totuși întreba: dacă Bernadette a fost preferata Sfintei Fecioare, de ce aceasta nu a făcut o minune și pentru ea, înlăturându-i suferințele provocate de astm și de tuberculoza osoasă, așa cum a vindecat mii de bolnavi? Teologii catolici cred că Fecioara Maria a făcut o minune și mai mare cu fetița, făcând-o să înțeleagă că suferința ei acceptată, împreună cu bucuria, iubirea și supunerea, au o valoare infinită pentru mântuirea ei, pentru Biserică și pentru lumea întreagă. Bernadette s-a călugărit în Mănăstirea din Nevers, sub numele de Maria Bernarda, și a murit la 36 de ani, răpusă de cancer la genunchi.

Este cunoscută legătura strânsă existentă între Sfânta Fecioară de la Lourdes și lumea suferinței și a bolii. În Sanctuarul ridicat la grota de la Massabielle, bolnavii sunt mereu protagoniștii, iar Lourdes a devenit, de-a lungul anilor, o adevărată citadelă a vieții și a speranței. Cum putea fi altfel? Neprihănită Zămislire a Mariei este, de fapt, rodul mântuirii împlinite de Cristos și garanția biruinței sale asupra răului. Acel izvor de apă ieșind din pământ, din care Fecioara a invitat-o pe Bernadeta să bea, amintește puterea lui Cristos, care însănătoșește integral omul și îi dăruiește viața veșnică.

Samuel Adalbert Fancsali

Să ne rugăm împreună

Novenă către Sfânta Fecioară de la Lourdes

O, scumpă Fecioară de la Lourdes, ca un sărman pelegrin îngenuncheat înaintea ta, ascund în durere fața mea și plâng. Primește rugăciunea mea și lacrimile mele.

Născătoare de Dumnezeu...

O, scumpă Fecioară de la Lourdes, sufletul meu este întristat. Se găsește în necaz și frică. Ajută-mă, sprijinește-mă, pentru că te iubesc și te rog.

Născătoare de Dumnezeu ...

O, scumpă Fecioară de la Lourdes, în inima mea se naște speranța că tu mă vei asculta cu adevărat. Aștept deci harul. Sunt fiul tău, te voi iubi întotdeauna.

Să fie binecuvântată Sfânta și Neprihănită Zămislire a Sfintei Fecioare Maria, Mama lui Dumnezeu.

Papa Leon XIII, septembrie, 1878

Sfânta Liturghie în fiecare zi?

Celebrarea Sfintei Liturghii, duminica, are o importanță primordială. Duminica este ziua Domnului, sărbătoarea săptămânală a Învierii. Prin participarea la Sfânta Liturghie duminicală credincioșii cresc spiritual, dau mărturia credinței lor și își manifestă atașamentul față de Domnul. Participarea la sfânta Liturghie este o poruncă a Bisericii.

Este trist însă când se observă că mulți creștini, care se cred creștini convinguți, în numele unei libertăți se lipsesc de Sfânta Liturghie de duminică. Aceștia merg sau nu merg la Liturghie în funcție de dorința sau dispoziția lor, de programul sfârșitului de săptămână.

Aceasta înseamnă a face din Darul lui Dumnezeu un produs de consum printre altele. A asculta de propria subiectivitate mai degrabă decât de Spiritul Sfânt și de chemarea Bisericii nu este demn de numele de creștin.

Obligației de a asculta sfânta Liturghie duminica se adaugă invitația de a participa cât e posibil la Sfânta liturghie în cursul săptămânii. Aceasta

nu este o invitație recentă și nu are numai o particularitate catolică. Înainte de divizarea Bisericii, Sfinții Părinți au interpretat a patra cerință din tatăl nostru în sensul euharistic spuneau: „Pâinea consacrată, ca și mana, se oferă zilnic „merinde” pentru drumul vieții”.

Se știe că mulți sfinți au dorit să se împărtășească zilnic în epoci când o rigoare morală rău înțeleasă îi împiedica. Sfântul Francisc de Assisi era mereu însoțit de un preot, Fratele Leon. În sălbăticie sau în călătorii, sfânta liturghie era „inima” misiunii. Sfânta Ioana d'Arc mergea zilnic la Liturghie, a fost și în zilele marilor lupte.

Sfânta Tereza de Liseux a obținut de la confesorul ei permisiunea de a se cumineca des (decretul a fost dat de Papa Pius al X-lea).

Noi, care nu suntem sfinți, avem mai mare nevoie de Cuvântul divin și de Sfânta sa prezență care la Liturghie atinge o formă incomparabilă, de negăsit în afara Liturghiei. Nu este o altă cale: sau participăm la o viață creștină dinamică, sau contribuim la

(continuare în pag. 19)

formarea unui deșert spiritual.

Trebuie totuși precizate două lucruri: mulți creștini se plâng din cauza greutăților profesionale și familiale care i-ar împiedica să meargă la Liturghie în timpul săptămânii. Se înțelege regretul și suferința lor. Pentru aceștia este sfânta Liturghie de seară. Ei trebuie să aibă pace în suflet, sunt cu Domnul, sunt acolo unde trebuie să fie. Se înșeală grav crezând că trebuie să-și părăsească obligațiile.

O altă tentație este a crede că mergând la Liturghie în cursul săptămânii, ești scutit de rugăciunea personală, pentru că ai dat din timpul tău lui Dumnezeu. Este însă necesară legătura intimă, inimă lângă inimă, cu Dumnezeu. De aceea să ne închidem în camera noastră și să ne rugăm în secret lui Dumnezeu.

Preoții celebrează zilnic Sfânta Liturghie, este o obligație, iubirea lui Dumnezeu îi cheamă la altar și ei răspund cu iubire acestei chemări. Liturghiile se celebrează zilnic în prezența sau absența credincioșilor, Liturghia este acțiunea lui Cristos în Biserică.

Să participăm cât de des putem la Sfintele Liturghii, nimic nu întrece valoarea și harurile pe care le obținem prin Sfânta Liturghie, pentru noi, pentru familiile noastre, pentru Biserică, pentru cei din Purgator, pentru toți și tot ce purtăm în suflet.

„Famille chrétienne”, nr. 1356, p. 29

Împreună

Mergeam prin ploaia șoptitoare,
Și Te țineam la piept sub haină,
Ca pe o pasăre lovită,
Ca pe-o lumină-n spulberare,
Și te rugam să nu te stingi,
Să nu mă lași în întuneric.
Veneau de-a valma pe trotuare
Figuri pătate de tristețe,
Dar Tu erai cu mine. Încă
Mai câștigam o bătălie,
Smulgeam trofeul unei clipe
De neînvins, trăiau în zâmbet.
Dar iată lumea-mi rupe straiul
Să vadă ce-ascund înăuntru,
Să afle unde-mi stă puterea,
Și mă arunc afară gol.
Numai că ploaia șoptitoare
Mă înfășoară – n - pelerinaj
De picături care veghează.
Și dacă nu Te mai pot ține
La adăpost ca până azi,
Mă iei la Tine de pe drumuri,
Ca pe o pasăre lovită
Ca pe-o lumină-n spulberare,
Și mă-ntărești să nu mă sting
Să nu Te las în întuneric.

Maria Pillat,
în „România literară”, nr.51-52,
2003-2004, p.8

Scrisoarea PS Virgil adresată eurodeputaților

Stimată Doamnă/Domnule Euro-Deputat,

Cu toată considerația și respectul pentru munca pe care o depuneți în folosul cetățenilor României, deci ai Europei, Vă rugăm să reanalizați și să nu fiți de acord cu propunerile făcute de Raportul Lunacek – care se va vota în plen, săptămâna 3-6 februarie. Motivele pentru care vă solicit acest lucru sunt:

1. Domnia Voastră, ca român, pledați și duceți în Europa valori care au la bază legile naturale în care cu toții am fost creșcuți. Biserica nu condamnă persoanele, orice orientare ar avea, ci le ajută să meargă pe un drum al binelui, al frumosului, al iertării, al împăcării al responsabilității și demnității. Fiecare persoană umană are dreptul natural de a trăi și de a se dezvolta liber pe acest pământ. Valoarea libertății este un drept fundamental. Considerăm căsătoria dintre un bărbat și o femeie ca încadrându-se în legile naturii pe care vă rugăm să o protejați;

2. Vă rugăm, în același timp, să promovați ca întotdeauna și de această dată principiul universal al drepturilor omului și să nu votați favorabil „Raportul Lunacek”;

3. Biserica promovează și respectă egalitatea de șanse a femeii, recunoscându-i rolul important pe care îl joacă în societate ca mamă, soră, soție, dar și ca având aceleași drepturi precum bărbatul. Femeia nu poate fi umilită și nici îngrădită și nici nu poate fi transformată în bărbat și nici bărbatul în femeie. Vă rugăm să susțineți egalitatea dintre femeie și bărbat ca două identități prețioase și de neînlocuit ale firii umane;

4. Considerăm că, într-o Europă a popoarelor, fiecare poate contribui cu darurile sale. România noastră are aceste valori pe care Domnia Voastră puteți să le oferiți Europei și lumii. Vă rugăm să vă faceți un mesager al valorilor care ne caracterizează și de aceea vă rugăm să nu fiți de acord cu „Raportul Lunacek”.

Sunt convins, Doamnă/Domnule Euro-Deputat, că întotdeauna și prin tot ceea ce faceți urmăriți binele persoanei umane și al societății. Vă mulțumesc pentru această muncă, bunul Dumnezeu să vă binecuvânteze iar Maica Sfântă să vă ocrotească mereu!

Vicepreședinte COMECE - Bruxelles
+ Virgil Bercea

Colectivul redacțional

Director: prof. Otilia BĂLAȘ

Secretar de redacție: Pr. Olimpiu TODOREAN

Tehnoredactare computerizată: Pr. Olimpiu Todorean

Adresa: Redacția CALEA DESĂVÂRȘIRII
Str. Gen. Magheru, 3/5 - ORADEA -3700 (BH)